

CHRIS KRAMER

Beatbox 'n' Blues

Det kan jo høres ut som en helt utrolig dumdristig plan – det å lage et bluesband og så velge å droppe rytmeseksjonen fullstendig. Kjøre på med munnsspill, to gitarer og beatbox i stedet. Og, for uinnvidde, med beatbox menes at all rytmen lages i munnhulen til utøveren. En kunstform benyttet mye i f.eks. rap og hip-hop, men desto sjeldnere innenfor bluesen. Opplegget fungerer så godt, både live og på plate, at vi simpelthen måtte ta en prat med tyskeren Chris Kramer og bandet hans.

TEKST: BJØRN WIKSAAS • FOTO: ARVE REISTAD

- Jeg steller med et opplegg for barn og unge hjemme i Tyskland, forteller Chris, når han blir spurt om hvordan disse nye og moderne tingene kom i gang. - Bl.a. skrev jeg en musikal (av det litt oppbyggelige slaget) der jeg trengte en beatbox'er for tre låter. Jeg fant Kevin (O'Neal) og vi kom etter hvert i gang i studio, og allerede etter første låta var spilt inn, så var det sånn; WOW!, dette fungerer! Å bare skulle spille inn disse tre låtene for musikalen ble alt for galt. Ideen til et nytt prosjekt var født. - Du sier du fant denne fyren - Bluesnews lurar seg innimellom med et spørsmål. Hvem er det du tenker på da? - Vel, hans navn er Kevin O'Neal, parerer Kramer med en passelig dose stolthet i stemmen, - og han er to ganger tysk mester i beatbox. En fantastisk fin tysk gutt.

Bluesnews lurar litt på dette navnet, da: O' Neal høres jo mere irsk enn tysk ut? Kevin sjøl svarer: - Jeg var tidligere veldig interessert i basketball, så da jeg skulle velge meg et kunstnernavn tenkte jeg på basket-stjernen Shaquille O'Neal...

- Vi gjorde noen jobber som duo, fortsetter Chris Kramer. - Kevin og jeg var support for mitt andre, litt

mere rocka allstarsband. Vi fant ut av at jeg trengte en god gitarist i det nye konseptet, så jeg kunne konsentrere meg mer om sang og munnsspill. Vi begynte å kikke etter en 'Killer guitar-player'. Vi fant Sean, og siden tidlig 2016 har vi fungert som trio.

- Den første jobben vi gjorde sammen, forteller gitarist Sean Athens, var The German Blues Challenge 2016 i Eutin. Det gikk jo ikke dårligere enn at vi vant, og ble tilbudt muligheten til å representere Tyskland under den internasjonale finalen i Memphis. Vi kom helt til semifinalen, og vi lærte hverandre å kjenne som band veldig godt på den turen. Sean forteller at selv om han er pur ung (25 år gammel), så har han spilt gitar siden han var ti.

- Som 12-åring hørte jeg en CD med John Lee Hooker for første gang. Så ble det Jonny Lang, og nå er jeg helt frelst. Jeg er stor fan av folk som Joe Bonamassa og Gary Moore. Stevie Ray Vaughan - jeg hørte mye blues da jeg var helt ung.

Bluesnews lurar på hvordan unge Sean kom i kontakt med Kramer, og Sean forteller at en gitarkompis av ham ringte en dag og fortalte at Kramer var ute etter en god gitarist. Og at han hadde gitt Kramer Seans nummer.

- Alle liker blues, de fleste vet det bare ikke enda...

- Jeg fikk en telefon en dag, fortsetter Sean, der Chris Kramer lurte på om jeg kunne tenke meg å gjøre en jobb sammen med dem.

- Han skulle gjøre en jobb med oss som vikar, bryter Chris inn. - Og, jeg pleier å si at du kan trene på mye, men evnen til å stå på en scene, den er medfødt. Og den evnen, den har Sean. Han er født til det! Hva i alle dager er det som foregår ute på venstresiden min, tenkte jeg. Halleluja! Han var rett og slett bare stor, denne karen. Etter konserten, i bilen på vei hjem, sa jeg: Sean, du gir meg et stort problem her. Jeg trodde det skulle bare bli denne ene jobben med oss, og at vi kunne ringe deg en annen gang hvis vi behøvde hjelp. Men nå, nå gikk vi altså hen og vant The German Blues Challenge. Ikke minst takket være deg. Hva gjør vi nå?

Chris Kramer forteller at han følte seg nærmest som en fotballtrener som måtte sette noen ut av laget. Men, at han altså ikke hadde tenkt å slippe taket i denne nye strålende showmannen han hadde funnet i unge Sean.

- Jeg tok en prat med den egentlige gitaristen min, og fortalte ham at jeg nå satset alt på denne nye karen, og alle var egentlig like gode venner etterpå.

Vi sitter i resepsjonen på nabo-hotellet til hotellet der Nidaros-festivalen arrangeres. Her har vi funnet oss en rolig krok, og Chris Kramer blir konfrontert med 'gamle synder'.

- Vi husker jo deg tilbake fra 90-tallet, Chris, og da gikk du under navnet 'Crazy Chris Kramer'.

- Ja, jeg fikk det navnet i begynnelsen, ler Chris, - fordi jeg alltid hadde et munnspill eller to på meg, og jeg lot aldri en sjanse til å spille gå i fra meg. Og folk: oh, he's crazy... Chris is crazy. Og jeg likte godt det uttrykket, det navnet. Crazy Chris Kramer, det var jo like tøft som Lightnin' Slim eller de andre gamle, tøffe bluesnavnene. Navnet gikk rett hjem hos både presse og publikum, så jeg beholdt det. Jeg brukte det helt opp til for noen få år siden, da jeg fant ut at Chris Kramer var tøft nok i seg selv.

Siden Chris (egentlig Christian) Kramer debuterte med bandet The Bluebyrds i 1995 har det blitt i alt ca. 20 CD-utgivelser. Av disse er fire med bandet og resten som Crazy Chris, eller bare Chris Kramer. I tillegg har Kramer gitt ut flere lærebøker om munnspill. Chris Kramer har

På Nidaros Blues i april, fra venstre Kevin O'Neal, Chris Kramer og Sean Athens.

alltid hatt flere prosjekter gående samtidig, så vi føler vi må høre om dette med beatbox'en, Chris Kramer & Beatbox 'n' Blues, er det som skal satses på fremover?

- Ja, vi satser alt på dette konseptet nå, sier Chris. Vi legger alt annet litt til siden.

De andre gutta nikker og er så enige, der de sitter og hjelper Chris med engelsken underveis i intervjuet. Ungdommen er jo bedre bevandret i engelsk også i Tyskland, forstår jeg, og mens de to nye er i 20-åra, så drar Kramer seg mot 50.

- Dette er noe unikt, noe helt spesielt, forsetter Chris, - det virker som alle blir i godt humør og får lyst til å danse av musikken vår. Dette er ekte musikk, og vi byr på ekte følelser. Og når man byr på ekte følelser, så merker folk det. Sånn er det overalt.

- Er du overrasket over den gode responsen dere får? Det være seg her i Norge, i Sveits, som dere kommer fra nå, eller i Memphis? Chris Kramer må tenke seg litt om:

- Ja, jeg var vel litt overrasket i Memphis. Dette med beatboxing kommer jo fra USA, men selv der lurer jo folk på hva dette er for noe. Energien til Sean og Kevin er så sterk at jeg føler det brenner i ræva på meg, og gårsdagens konsert på Nidaros var veldig fin (jada, Bluesnews' utskremte kan skrive under på det). Folk ga oss stående ovasjoner da vi var

ferdige, og når vi sitter på fergen hjem til Tyskland, skal vi ta en øl og si: Skål og takk til Norge!

Vi kan jo ikke sitte her med tre tyske musikanter uten å høre litt om hvordan ståa er i tysk blues for tida. Og det spør vi altså om... - Vi tyskere elsker jo å klage, slår Chris fast. - Men som jeg ser det så står det bra til med blues-scenen i Tyskland i dag. Er du god nok, så har du mer enn nok å gjøre. 90-100 jobber i året går helt greit. Tyskland har et bra publikum, og band fra både England og USA elsker å komme på turne her. Vi har forskjellige typer spillesteder, både de høylytte stedene og de stille og rolige der publikum sitter og lytter. Der kan man spille sanger om hvordan familiemedlemmer dør, og man kan høre den berømte nåla falle i gulvet. Betalingen i Tyskland er OK, så man kan altså klare seg helt fint.

- Hva med deg, Kevin, spør jeg den unge beatbox'er, er bluesen din fremtid også, tror du?

- Ja, jeg tror på en fremtid innen bluesen, sier Kevin. - Før jeg møtte Chris for tre år siden hørte jeg aldri blues. Jeg var helt innenfor når det gjaldt hip-hop. Hip-hop var greia mi, men nå liker jeg virkelig også gammel blues. Og jeg begynner å kjenne igjen bluesartister. Robert Cray, Muddy Waters... Jeg vil nok komme til å ha en forbindelse med bluesen i fremtida også, og

jeg ser på det vi har gjort med dette bandet så langt bare som en start. Vi har mange år igjen med dette, med å reise rundt i verden med denne musikken.

Så langt har Chris Kramer & Beatbox 'n' Blues en god CD under vesten, og den andre blir utgitt i disse dager. De ivrigste fikk nok med seg et eksemplar fra Trondheim (jeg gjorde i alle fall det), men bandet er kjent for alltid å ha for lite CD'er med seg i forhold til etterspørselen. Chris har noen historier om tomme salgsboder både her og der.

- Vi har mange idéer igjen, seier Kramer, de dukker opp på hotellet, i bilen, overalt - og Kevin kommer jo med nye ting jeg må høre på. Det gir nye ideer. Jeg har fått høre både Eminem og Topac - ja, jeg kjenner til Topac, nå...! Så Kevin inspirerer meg med sine helter, som jeg inspirerer ham med mine blues-folk. Uansett, når jeg hører hip-hop, så hører jeg blues, fortsetter Chris, og da savner jeg alltid munnsplillet mitt.

- Vi vil takke det norske publikummet, avslutter Chris. - De har gitt oss en veldig fin start i løpet av våre dager her. Vi har spilt for to bluesklubber og på en pub på vei til Nidaros og Trondheim. Jeg syntes vi har blitt tatt veldig godt imot. Og i februar er vi tilbake. Og med skikkelig Schwarzenegger-aksent: - We'll be back! Vi skal være klare, gutter, for dette ga virkelig mersmak. ■